

'Sommigen vinden onze relatie té innig'

De oudste is actrice en het gezicht van een kledinglabel dat ze samen met haar zoon opstartte. De jongste is 25, drijvende kracht achter dat label en stond als tiener nog met zijn moeder op de set. Barbara Sarafan (53) en Julian Borsani (25), moeder en zoon.

Barbara

"Twee jaar geleden zijn Julian en ik gaan samenwonen. We hadden allebei een relatiebreuk achter de rug, en het leek ons een goed idee om te 'hergroeperen'. Met een aantal voorwaarden en afspraken natuurlijk, en met een *he-wing* en een *she-wing* in het huis. Zo hebben we allebei onze eigen woonkamer, bureau, slaapkamer en badkamer. De keukens is het centrum, daar komt alles samen.

"Julian en ik zeggen soms dat we elkaars *roommates* zijn. Het gebeurt zelfs dat we elkaar bellen vanuit onze eigen compartimenten. (*lacht*) Tegelijk heb ik het gevoel dat ons contact nu veel organischer is: soms zitten wij hier samen in de zetel urenlang niets te zeggen. Zalig, vind ik dat.

"Ik ben heel lang een beschermende moeder geweest, denk ik. Dat zit er nog steeds in. Maar tegelijk besef ik ook dat het niet langer aan mij is om Julian dingen aan te leren of om over hem te waken. Als ik dat toch probeer te doen, zal ik het geweten hebben. (*lacht*) Julian is dan weer altijd mijn moreel klankbord geweest. Vanaf een afstand kan hij de dingen waarmee ik worstel ontdekken. Julian heeft een heel grote trust over zich; hij kan maanden over iets nadenken, terwijl ik altijd maar zit te rushen.

"Ik geloof heel erg dat verschillende generaties bevriend kunnen zijn. Wij delen ook een vriendengroep: zijn maten komen met hun issues bij mij langs, en omgekeerd. Dat zorgt ervoor dat sommige mensen zich geropen voelen om te zeggen dat onze relatie té innig is, maar dat lachen we weg. Die valkuilen zijn er, maar met dat-

'Botsen doen we regelmatig, maar we beseffen dat dat moment-opnames zijn'

JULIAN

delijke grenzen en regels ontwijken we die. "Wij hebben ook gewoon geen grote familie meer, hè. Tien jaar geleden stierf mijn moeder aan kanker, drie jaar daarvoor mijn papa, en ook mijn biologische vader was toen al dood. Mijn ouders waren Julians beste maten. Toen mijn moeder stierf, stonden wij samen op de set van *Aanrijding in Moscou* (film uit 2008, *rvd.*). Mijn ouders waren de jijn in onze

Gekke gewoontes

Julian over Barbara

♦ "Mama krabt vóór een discussie altijd in haar haren. Dan heb ik nog één seconde om te anticeren."

Barbara over Julian

♦ "Julian is geen ochtendmens: als hij rond tien uur zijn bed uit komt, heb ik er al een halve dag op zitten."

famille, de pilaren die het huis recht hielden. Wij hebben het dak daar echt op ons voelen neerkomen.

"Dat rouwproces draag je mee voor het leven, maar het heeft ons allebei een groot perspectief gegeven over wat écht belangrijk is in het leven. Sindsdien wil ik me alleen nog met mensen omhingen aan wie ik mezelf niet moet uitleggen. Ik moet aan Julian

niet uitleggen hoe ik in elkaar zit, want hij wéét het. "Terwijl ik aan het werk was, zat Julian regelmatig bij mijn moeder. Een paradijs was het daar voor hem, maar ik vind het nog steeds doodzonde dat ik zoveel tijd met hem heb moeten missen. Dáárom heb ik die eerste jaren van zijn leven ook in de reclamesector gewerkt. Dat druisste volledig in tegen mijn eigen overtuigingen, maar zorgde wel voor structuur waardoor ik Julian kon oppikken na school. Op zijn tiende heb ik hem gevraagd of het goed was als ik opnieuw zou gaan spelen. Jij moet doen waar je je goed bij voelt", heeft hij me toen gezegd.

"Structuur heb je als acteur natuurlijk absoluut niet. Alle dagen stond ik van zeven uur 's ochtends tot negen uur 's avonds op de set; er schloor niks meer van me over, en dat voor iets wat dan even op televisie komt. Pas op: ik adoreer mijn job, maar tegelijkertijd heb ik me vaak razend schuldig gevoeld. Eigenlijk ben ik heel klassiek ingesteld, hoor: ik smak naar dat hele idee van huisje-boompje-beestje, en een 9-tot-5-baan. Dat laatste is me nooit gelukt, maar ik heb het geluk dat ik een zoon heb die altijd veel begrip heeft gehad voor die drukke agenda. En die er zelfs voor zorgde dat er elke dag eten op tafel stond als ik uitgeput thuiskwam."

Julian

"Mijn ouders gingen uiteen toen ik één jaar was. Van die breuk herinner ik me weinig. Ik was er natuurlijk nog te jong voor, maar ik heb ook niet het gevoel dat ik met de kwesuren leef van het gebrek aan een vaderfiguur. Ik herinner me ook helemaal geen bitterheid tussen mijn ouders. Integendeel: mama heeft altijd gezegd dat papa welkom was bij ons. Onlangs heeft mijn vader me een berichtje gestuurd voor mijn verjaardag: attent, maar verder dan dat gaat ons contact niet.

"Het is dus vooral mijn moeder geweest die me heeft opgevoed. Dat mama vaak moest werken, vond ik niet erg: ik trok mijn plan wel, en kon enorm genieten van de vrijheid die ik als kind had. Maar ik heb ook veel tijd bij mijn grootouders doorgebracht, aan wie ik alleen maar warme herinneringen heb. Hun verlies hebben we eerder apart verwerkt, maar met de afspraak dat we er voor elkaar zouden zijn. Ik ben niet echt een emotionele priater, maar als ik mijn hart wil luchten, is mijn moeder wel de eerste persoon naar wie ik toe ga.

"Vroeger werkte de bekendheid van mama wel eens in mijn nadeel. Nadat *Aanrijding in Moscou* uitkwam bijvoorbeeld, waren er af en toe klagenoten en leekkrachten die dachten dat wij er thuis een extravagante levensstijl op nabielden, waardoor ik me harder moest bewijzen dan anderen. Mama is nog naar school gekomen om die leekkrachten op hun plek te zetten. (*lacht*)

"Door samen met mijn moeder op de set te staan, heb ik ook gezien hoe zwaar het beroep van een acteur kan zijn. Van acht uur 's ochtends tot tien uur 's avonds in de vlakke zon draaien, dat is niet simpel. Ik heb dus veel bewondering voor het werk van mama, maar ik voel niet de nood om naar de films en series te kijken waarin ze meespeelt. Vlaamse televisie interesseert me gewoon niet echt. Hoogstens hoor ik eens van een vriend dat mijn moeder goed was in haar laatste rol, maar dat is het ook.

"Sinds twee jaar wonen mama en ik opnieuw samen. Dat zorgt voor de nodige ups en downs, want je moet elkaar toch opnieuw ontdekken en je aanpassen aan elkaar. Sinds 2017 werken we ook samen aan het kledinglabel Barbara Sarafan, waarmee we bedrukte sweaters en T-shirts verkopen. We hebben twee heel verschillende karakters: mama wil altijd maar vóórtdoen, terwijl ik graag mijn tijd neem. Botsen doen we dus regelmatig, maar tegelijkertijd beseffen we ook dat dat momentopnames zijn. Meestal nemen we dan gewoon even afstand van elkaar, om daarna opnieuw samen te komen alsof er niks gebeurd is."